

— Колко те чакахме снощи да те видимъ; да ни разправишъ, — говорѣше разбудилата се жена и безъ да чака отговоръ, като погледна къмъ прозереца, прозея се и додаде: съмза се.

— Само за мене нѣма да се съмне, — отвърна Царка.

— Какво, на колко те осж-
диха?

— На смъртъ.

— Не бой се, — отвърна равнодушно другата. . . Все тѣй ги осжждатъ тукъ. . . Пъкъ тамъ въ Русчукъ намаляватъ.

— Тамъ дали ще намалятъ?

— Какъ не!

Тия думи, посъживиха Царка.

— Да ли нѣма да ме оправдаятъ?

— Ако е тѣй, както слушамъ, може да те оправдаятъ.